

CENZURAT.

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Szüret.



V. ÉVFOLYAM
28. szám.

1937. OKTÓBER
1.

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 13-87.

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

A legdrágább fuvola.

Az ókorban a jóminőségű hangszerek nagyon drágák voltak. Egy-egy híresebb hangszerkészítő mester munkájáért óriási összegeket fizettek. A világ ledrágább fuvoláját a korinthusi Ismenios használta. A hangszert 7 talentumért vásárolta. Minthogy egy talentum értéke 19 ezer lejnek felel meg, a fuvola ára 133 ezer lej volt. Bizonyára ez volt a világ legdrágább fuvolája.

Humor.

Tanító: Mondd, kis fiam, miért apadnak ki nyáron a folyók?

Kisfiú: Mert a halaknak melegük van, szomszások és mind megisszák a vizet.

Gyerekek.



Hamis a zuzája ennek a kislánynak: pedig nem is nagyobb — mint — mondjuk egy arasz.

Jóska gyerek, szájában a hüvelyk ujját szopva, busan nézi, hogy abból a finom szőlőléből vajjon neki marad?

TOBORZÓ.

Újabbán a következők toboroztak: Klein Aranka Bogdán Annát, Lőb Évát Cluj. L. Ady Mariska néni Eisikovits Mártát Cluj, Józsa Irén Friedmann Ferencet Cluj.

A toborzásért köszönetét fejezi ki az Új Cimborá.

Hogy írjuk?

A napokban egy szatmári kis cimborá kérdezte levelében, hogyan írjuk helyesen a következő szókat: épen nálatok voltam: egy p-vel vagy két p-vel.

Látod kis cimborá ez éppen egy nagyon érdekes esete a helyesírásnak. Jól tetted, hogy megkérdezted. Ilyen kérdéseket minden kis cimborától szívesen veszünk.

A fenti szónak kétféle jelentése van.

Ép, épen, egészséges, egészségesen ép, épen, vagy épp, éppen jelenti az időhatározó szót. Éppen hozzátok akartam menni. Épp most volt itt Bandi a kis húgával. Az időhatározó szót lehet egy p-vel is írni ép, épen, de helyesebb, ha két p-vel írjuk épp, éppen, mert akkor jobban megtudjuk különböztetni, a hasonló alakú, de egész más értelmű szótól.

Mivel úgy látjuk, hogy egyik, másik szó helyesírásával nem vagytok tisztában, ezután mindig fogunk közölni néhány szót, hogy jól megjegyezzétek és emlékezetetekbe véssétek azokat.

Új Cimborá hírel.

Nőszövetségek, iskolák fordultak hozzánk érdeklődéssel felvilágosításért, hogy az idei karácsonyra lesz-e színdarabsorozat? Tekintettel az érdeklődésre, az Új Cimborá az idén is állít össze színdarab sorozatot az Új Cimborában régebben és újabbán megjelent színdarabokból, amely sorozatot 25 Lei előzetes beküldése mellett küld meg a rendelőknek. A sorozatban lesznek vizsgára, anyák napjára karácsonyra és más alkalmakra való színdarabok.

Régi szüreti emlék.

(Verses elbeszélés.)

Ira: **Dezső bácsi.**

Széles ökörszékér hat pajzán gyerkőccel
Cammogva bandukol lejtőn le, lejtőn fel.
Szekér alján tele ládákkal, és zsákban
Körte, alma, tészta s temérdek kalács van.
Egy átalag-hordón húszárként ül Miska,
S a hordó nagy hasát szakértőn szorítja.
— Gyí te jó ráciürmös! Nem vagyunk már

[messze!]

Mindjárt megérkezünk a szép szőlőskertbe. —
„Nini a diófa ott a présház mellett!“ ...
Mutatja Iluska a jól ismert helyet.
— Igen az a szőlőnk! Jaj, mily sokan vannak,
Aki a szedésnél együtt dolgozgatnak! —
Józi a legkisebb selypes szóval mondja:
„Én is beállok majd közéjük a sojba.“
Most a kaptatón fel tárt kapuhoz érünk,
Vincellérház előtt széplassan betérünk
A tágas udvarra. Édesanyánk vár itt.
Arcáról a derű s boldogság sugárzik ...
Én leugrom mindjárt a pokrócos bakkról
Miska pajtás szintén a ló-átal-gról.
De Józit s három lányt — valamennyi kényes —
Mint a hímestojást szedi le a béres.
Alig ért a földre kissé zsibbadt lábunk,
Már is a szőlőnek domboldalán járunk.
A sok levelestő, mind illatos fajta,
Édes, arany fürttel roskadásig rakva.
Megindult a munka, meg ne álljon egy se!
Ne kérdezze senki, fér-e még? S hogy megy le?
Alig-alig telt el tán egy negyedóra,
Mindegyiknek mázas lett a szája s orra.
Talán az enyém is. Rámfoghatták könnyen
Hisz nem nézhettem meg magam a tükörben.
Miska pajtásunknak az jutott eszébe,
Hogy a csorgó mustot megköstolni „kéne!“
Megrohantuk tehát a mustos medencét ...
De egy csúnya darázs, aki tőlünk nem félt,
Úgy megcsípte Miska arcát szemé táján,
Hogy fülünk is zúgott cifra ordításán.
— Katonabaj! Semmi! — vigasztalta apám.
— Amíg bajszod nő, nem fog fájni talán.
Vagy még estig se fáj, talán ebédig se,
Ezt a bögre mustot azért is hörpintsd le!
Nagy kínálgatásra szót fogadott Miska, —
És a nektáritalt fenékig kiitta.
Sor került reánk is ... Legidősebb voltam ...
Anyámra, apámra rövid áldást mondtam.
Nem volt az szónoklat, csak érzés s szívben,
Hogy mindkét szülőmet áldja még az Isten.
Könnybelábadtszemű jóanyám is ott volt,
Magához ölelve homlokomon csókolt.

Apám szeretettel verdeste meg vállam,
Vajjon ki lehetett boldogabb most nálam?
Nyitott tűzhely körül gerendás konyhában
Sütés-főzés közben nagy sürgés-forgás van.
Hosszú, síma rúdon kürtöskalács készül.
Anna néni szerint szüret nincs e nélkül.
Hát a liba, malac szép pirosra sütvé,
S bornyuhús pörköltnek aprítva az üstbe
Finom burgonyával. Mind kiadós étel.
A gazda ma itten sokat megvendégel.
Jönnek is szép számmal a hívott vendégek,



Megtelik a pultony jó édes szőlővel.

Alig van helye a lovaknak, szekérnek ...
Megnőtt féltucattal a gyermekek száma ...
Van is futkározás, kacagás és láрма,
— A serpentin úton másszunk fel a hegyre!
Onnan elláthatunk kéthatárra messze! —
Nosz az indítványt elfogadják: „Menjünk!“
De mire felértünk, majd kilóg a nyelvünk.
Mégis kárpótolt a szép kilátás minket.
A Retyezát, Negoj kék homályból intett ...
S az ezüst Marosnak kilenc kanyargása
A távolból fénylett, mint mesék varázsa.
... Román kesergődalt dúdol a menyecske.
A végét elhúzza fájón, remegtetve ...
A legények, lányok búját meg nem értik ...
Vihognak, tréfálnak s a szedést úgy végzik.
... Miskának feltűnt, hogy sok itt fenn a pala,
S oly meredeken áll, mint bástyáknak fala.
De, miként a viasz puha és törékeny. —
Mindjárt egy darabot ideadott nékem.
— Pompás! Hisz ez márvány! — szoltam én
[örömmel]
S nyomban rákarcoltam egy házat körömmel.

Békanyúzó bicskám szépen kifaragta,
Mire cimboráim nagyot néztek rajta.
Egyszer csak alulról pisztolylövés hallzott,
Kemény durranása csattogva visszhangzott.
Aztán felcsendült a zene édes hangja...
Igen... igen... zene... itt a cigánybanda!
Rohannak a hegyről le a diófág.
Közülünk Józsika kettőt is bucskázik.
De nem pityereg ő... Ha leesett felkel...
Nem lehet ma sírni ilyen „virgonc” kedvvel.
...Valóban a banda, és beh frissen húzza,
Es a fiatalság már a csárdást rúgja...
Mi se maradjunk el! Mi is oda állunk,
S lihegő kebellet mi is szaporázzuk.
Az én párom Ilma, csak ő tetszik nékem.
Meglátják, hogy a vesz nuja a feleségem.
Bár bosszant ez eset és egy kissé zavar,
Hogy a lakodalom nem lesz meg egyhamar.
No de megnyugszom én, gyorsan megvigasztal,
Hogy már ebédre vár a megrakott asztal.
Le is ülnek hozzá körben a vendégek,
Lenn a fiatalok, asztalfőn a vének...
Mi gyermekek pedig a terített földre
Körülönbség nélkül ülünk szintén körbe.
Megindul az evés, isznak is a nagyok...
Pohárköszöntőknél a sok szem felragyog.
Nincs se vége, hossza jókedvnek, tréfának
Csipkedés nyílnak Samu bá-ra szállnak.
A vén Samu bácsi híres vadászember,
Kitömött nyúlra is ráduplázott egyszer.
Hát mikor egy hizót lőtt le vadkan helyett,
Tagadta is váltig, de hitelre nem lett.
Nem hitték el neki, hogy inasa tette.
Csak, hogy meneküljön szépen másra kente...
Hosszú ebéd után kis pihenés jár még...
Aztán sorra kerül a „futkosdi-játék!”
Még a felnőttek is bárány-farkast játsznak,
Csupán az öregek ülnek s kváterkáznak.
Sánta Kóka cigány, hamis a vonója...
Könnyet csal a szemből, tudják ezt jól róla...
De, mikor nekifog a tüzes csárdásnak,
Még a vén lábak is topognak, bokáznak.
...Lassan alkonyodik... Hamar itt az este...



Készítnek az útra, mert a falú messze...
A vig társaságból csak nehezen válunk...
Rég nem volt már ilyen kedves mulatságunk...
De az ökrösszekér az útban áll készen,
Illatos szénával megtöltve egészen.
Ez a puha fészkek ismét kedvre hangol,
Kitünik ez mindjárt a zsvajgó hangból.
Igy haladunk lassan, sokat nevetgélünk,
Míg a fogattal a Maros-komphoz érünk...
Mily gyönyörű minden. A nyugati égen
Piros-lila felhő aranyozott fényben...
A vacsoracsillag sugarát úgy ontja,
Mintha a távolban tündérlámpa volna.
A hold nagy korongja szintén felbukkant már,
Ott a fűzes fölött... a Maros túlpártján...
Távolból hallatszik a tilinkónóta...
Lassan elbágyadunk a tilinkószóra...
Vagy talán ezüstös, csodás varázsszálon
Közeledik felénk a mámoros álom?...
Józsika már alszik... Margit, Ilma szintén,
Még Miska is horkol, mondhatom, őszintén.
Csak én vagyok éber... És a szemfüles hold...
...Hej beh régen volt ez, talán igaz sem volt.

Mit játszunk, gyerekek?

Ki tudja?

A társaság körbeül, középre ül a játékvezető és valakitől megkérdezi: Mi gömbölyű? A kérdezettnek gyorsan válaszolnia kell. Azt mondja pl. A labda. A játékvezető most nagyon gyors ütemben felteszi ugyanazt a kérdést a társaság többi tagjainak is. Nem kell sorba kérdeznie, hadd érje a kérdezettet egy kicsit váratlanul a kérdés. aki sokáig habozik a válasszal, vagy hibásan felel, vagy olyat mond, amit már előtte valaki más mondott, zálogot ad.

Ha már mindenki felelt az első kérdésre, akkor újabb kérdést tesz fel a játékvezető, pl.: Mi kék? Mi folyékony? Mi szegletes? Mi könnyű? stb.

Humor.

A két Hány János.

Rudi: Nálunk odahaza minden ezüstből van.

Oszi (legyint): A, az semmi! Nálunk még a porcellánok, meg a pléhedények is aranyból vannak.

Péterke csodatyúkjá.

Írta és rajzolta: **Nagy Kató.**

4.

Miután ezt Péterke szentül megígérte, másnap reggel útnak indultak. Péter vigan füttyörészve vágott neki az útnak az egérke pedig jókedvűen cincogott a vállán. De amint beljebb és beljebb kerültek az erdőbe, mind sötétebb és sötétebb lett. Az út mintha eltűnt volna. A sok indától, bürütől alig lehetett lépni.



Karácsonyi örömök.

Írta: **Simon Sándor.**

Személyek:

Jézuska; Gáborka, Nándorka, Mihályka és Józsika, angyalok. Apa (méltóságos úr). Anya (méltóságos asszony). Rezsőke, fiuk, Nevelőnő, Dajka, Házmester, Házmesterné, Jóska, Erzsi, Pista, Jancsi és Annuska, a házmester gyermekei.

ELŐJÁTÉK.

Színhely: a Mennysország.

Jézuska felhőtrónuson ül, körülötte Gáborka, Nándorka, Mihályka és Józsika — angyalkák.

Enek: (távolból az angyalok kara) *Dicsőség mennyben az Istennek... vagy Az Istennek szent angyala...*

GÁBORKA: Mily boldogság itt lenni édes Jézuskám! Oly szép itt minden... Ez a kedves, szelid fény, az illatozó fehér virágok. Soha nem látott égi pompa... Ragyogó csillagok... Sok szép mesét mondott el az én édes jó anyám a tündéerkertekről, a mennyei boldogságról, de ily szép valóságot nem képzeltem soha! (Elgondolkozva, kis sóhajjal...) Mig lent a földön éltem, olyan sötét, olyan ködös, szomorú volt minden...

NÁNDORKA: Az én életem édes Jézuskám selyem és bársony között folyt le. Hármán vigyáztak reám, de egy sem szeretett... Anyukámat olyan ritkán láttam! Legtöbbször vendégei voltak... Azt hiszem, őt kellett volna

szertennem a földön és ő kellett volna engem szeressen... Úgy örvendtettem, midőn a jó pap bácsi, meg a kedves tanító bácsi az iskolában megtanított Tégedet szeretni! Gondoltam, mily kedves dolog valakit szeretni s mily boldogság, ha minket szeretnek... Azóta egyéb vágyam sem volt, mint Hozzád jutni én édes Jézuskám!

JÓZSIKA: Ti már a földön boldogok lehettetek testvéreim, mert ismertétek édesanyátokat. De az én életem már bölcsőkoromtól fogva idegenek között folyt le... Az árva-intézetben nevelkedtem... Mikor láttam, hogy egy látogatóba jött nénike megcsókolja kis fiacskáját, — aki őt kikísérte, — úgy fájt a szívem... Engem nem csókol meg soha, senki... (Kis szünet).

JÉZUSKA: (Szünet után.) Ti oly szomorú dolgokat beszéltek... Nem illik szomorúnak lenni az én örömmünnepemen!... Nemde születésem emlékünnepeát akarjátok most megünnepelni?... A szép karácsonyt?

GÁBORKA: Igen, édes Jézuskánk, hiszen azért gyülekeztünk most ide, a mennysország e gyönyörű helyére!

MIHÁLYKA: (Előáll, letérdel a trón előtt, balra.) Drága Jézuskám, Te olyan jó vagy!... Egy kérésem lenne Hozzád, ha meghallgatnád azt...

JÉZUSKA: Kérésedet ismerem már mielőtt elmondottad volna, de azért beszélj, meghallgatlak!

MIHÁLYKA: Édes Jézuskám, jól tudod,

5.

Szegény Péterke már alig botorkált a fáradtságtól, amikor a kis egér egyszerre különös hangot hallatott. A hangra egy tündér ereszkedett alá a levegőből. Szó nélkül kézen



fogta Pétert s vezetni kezdte olyan úton, amelyeket soha még nem tapodott földi ember lába. Ingoványokon suhantak keresztül, lengő bürikön szökkentek át, olyan helyeken, amelyeket az emberek messze elkerültek, mert tudták, hogy aki ide lép, halál fia. De a tündér lába játszi könnyűséggel találta meg mindig az egyetlen helyes utat, könnyedén szökellve zombékról-zombéokra baj nélkül átvezette a fiút az erdőn. Alig hogy megcsillant a napfény az első erdőszéli fákon, amikor hirtelen eltűnt a tündér s Péter egyedül maradt az egerével. Péter persze rögtön kérdezni kezdte, hogy ki ez a tündér, hogy kerül ide, hová lett, de az egér mintha nem is hallotta volna a kérdéseket, nem felelt semmit, csak azt kötötte a fiu lelkére, hogy ezután most már akármit is lát, meg ne ijedjen, hanem nézzen bátran a szeme közé a veszedelemnek.

hogy még sohasem jártam a földön... Annyi mindent beszéltek kis testvérkéim földi életükről, hogy már én is szeretném látni saját szemmel is az emberek életét...

JÉZUSKA: Jól van kis kíváncsi. Kérésedet, bár igen merész, most az egyszer teljesítem.

MIHÁLYKA: Mivel az egész földön most ünneplik születésnapodat, kérlek szépen, e szép estén engedj az emberek közé, hadd lássam a sok gyermek örömét én is...

JÉZUSKA: Nem bánom, kis angyalkám, elengedlek; csak hogy koldusruháskát kell majd öltened és mint éhező kis koldusgyermek kopogtathatsz be az emberek ajtaján.

MIHÁLYKA: Amint Te akarod, édes Jézuskám! Óh mily jó vagy, drága Jézuskám! Mily boldog vagyok én, hogy a földön élő jóembereket megismerhetem. Azokat bár, akiknek éneke ide hallatszik hozzánk...

JÉZUSKA: Majd meg fogod látni az embereket s ha megismerted őket, nem fogsz többé visszakiváncozni közéjük... Különben: menj, láss, tapasztalj, áldásom veled! (Elbocsátó kézmozdulatot tesz.)

Függöny le (ének).

Ének: Krisztus Jézus született örvendezzünk.
Neki örömeinket zengedezzünk.
Krisztus Urunknak áldott születésén,
Angyali verset mondjunk szent ünnepén.

(Ének lassan elhalkul.)

Előkép: Jézuska a pálmát-tartó angyalok karától körülveve: „Gloria in excelsis Deo!” felírású istálló jászolában ül. Kezével áldást

*oszt a pásztorok- és a három szentkirályoknak.
Váltakozó színű görögűz.)*

I. FELVONÁS.

1. jelenet.

Mihályka angyal; később: Anya, Dajka, Rezsőke, Apa és a Nevelőnő. Színhely: egy palota fényesen kivilágított terme, fényárban úszó karácsonyfa; alatta drága, modern játékok. Nagyjúri ebédlő. Kopogtatás után Mihályka angyal koldusruhába öltözötten csendesen belopózik.

MIHÁLYKA: Óh Jézuskám, hogy félek... (Előrejön, megborzong.) Brrr! Olyan hideg van itt a földön... Jobb volt ott a szép, fényes mennyeországban... Miért is kíváncoztam e sötét, hideg földre... De úgy kell nekem, kíváncsiságomért meg kell bűnhődnöm... (Körülnéz.) Ez volt a legfényesebb ablak, amit az utcán láttam, azért jöttem ide be. Itt nagyon szerethetik a Jézuskát, hogy ilyen szépen feldiszítették és kivilágították ezt a termet... (A karácsonyfa felé mutatva.) És milyen szép, fénylő karácsonyfa vár a kis gyermekre!... Úgy látszik, most fejezték be a diszítést, hogy senkit se látok itt... (Kívül léptek zaja.) De már lépteket hallok... Valaki jön... Jaj, ismét, hogy félek! A félelmet csak itt az emberek között ismertem meg... (A terem sarkában díszlő pálmacsoport közé búvik.) Ide búvok meg, a virágok közé... Itt azt hiszem, nem találhatnak reám...

(Folyt. következik.)

6.

Megfogadta Péter s kiléptek az erdő szélére. Hát csak elállott szeme-szája a csodálkozástól. Ott látta maga előtt fellegekbe burkoltan elérhetetlen magasságban a varázsló kastélyát.



A parányiság előnyei.

(Derűs mese.)

Írta: Földes Zoltán.

A Szunyogék számtalan fiacskája közül legélénkebb volt a picinyke Zuzu. Nehogy valami emberi lényre gondoljatok. Mert ez a kis Zuzu csupán egy haszontalan, parányi szunyog volt. Sok testvérével a falusi füzes bokrain lapult meg, onnan tette kirándulásait mindenfelé, emberek és állatok nem kis bosszúságára.

I.

Zuzu egyszer belesimpaszkodott egy csikónak a fülébe, még pedig belül és onnan, — akárcsak Pista fiu a vonat ablakán — kikönyökölve nézte a világot.

— Szeretnék egy kicsit világot látni, — zizegte — s a szárnyaaim gyöngék ehhez. Ez a jó paripa messzibbre elröpít, még pedig tiszta-ingyen!

Mikor a ló nem akart tovább szaladni, akkor Zuzu mindig jót esipett egyet a fülén. Persze, nem meghuzta, mert ehhez rémesen kicsi volt, hanem picit szívóját beleszurta a bőrébe. A paripa ugrált, vicánkolt, de sehogy sem tudta a füléből kirázni a kellemetlen lovaszt, aki hátsnyereg helyett a fülében gyakorolta a lovaglás tudományát. Futnia kellett. Haragos nyerítéssel rohant át ungonberken.

Zuzunak nagyon tetszett a mulatság.

— Adok én neked, ha ki nem megy a fülemből! — szólt a ló egyszer dühösen.

Zuzu nem szólt semmit, csak egy hatalmas csipés az érzékeny fülben — volt a felelete.

A paripa ekkor mérgében nekiszaladt egy nagy folyóviznek és zsuppsz, beleugrott. Uszasközben kétszer-háromszor jól belemerítette a fejét a hullámokba...

A kis szunyog prüszkölve bujt ki a vizes fülből és keserves zizegéssel akart hangot adni rémületének, de megázott szárnyaacskája nem adott hangot. Mert kis fiuk, kis leányok, tudjátok meg, hogy a szunyog nem a torkából kiabál, hanem a szárnyaival ad hangot. Azok zizegnek a levegőben...

II.

A mi parányi utazónk tehát rábizta magát a folyó hullámaira. Vitték a habok, vitték; de közben elég sok vizet lenyelt... Hanem a szerencse kedvezett neki. Egyhelyütt éppen juhokat fűrosztottak. Belekapaszkodott egy birka gyapjába s a partraszálló nyájjal ő is szépen a szárazra jutott. A sűrű gyapjában nem érezte jól magát; azért, ahogy megszáradt, felrepült egyenest a juhász vörös ló orrára, még pedig pont a hegyére. A szunyognak, ha biztonságban érzi magát, jó kedve szokott lenni. Ezért, amikor a juhász rácsapott a tulajdon orrára, a felröppenő kis szunyog körüldudorászta a vén embert:

*A vén juhász szereti a
Kulácsot, —*

*Azért látok én az orrán
Pipacsot!*

... Zu-zu-zu.

S azzal újra a juhász orrára röpült. Az pedig most még mérgesebben csapott az orrára:

— Ej, te átkozott!

De Zuzu frissebb volt, a csattanó tenyér megint csak a vörös orrot, meg a száját érte. Amin a gonosz kis szunyog nagyot nevetett. Hanem akkor gondolt egyet a juhász, tüzet rakott, maga is pipára gyújtott. Zuzu a fojtó

füstben könnyesre törülte a szemét. Nem tudta többé megközelíteni a juhászt; sőt menekülnie kellett, ahogy csak birt, az ide-oda terjengő büzös füstből.

III.

A távolban valami öreg torony tűnt fel. Zuzu nyomban kész volt a tervével. Az elhatározott, lyukas, öreg torony ablakára szállt. Aztán, ahogy egy kissé megpihent, elkezdett az öreg torony körül s a tátongó ablaklyukon át vigán táncolni ide-oda... Csufozkodva nótázta:

*Zu-zu, hu-hu,
Vén torony,
Csak bagolyoknak
Jó, bizony!...*

Az öreg torony türte-türte egy darabig a csufozkodást. De aztán csak kifogyott a türeléből. Elhatározta, hogy hirtelen agyonvágja a kis gazembert, odapréseli öreg testével a földhöz.

Megingott a régi alkotmány s recsegő kiállással rászakadt a csufozó szunyogra. A feldőlő torony kövei, ragasztékai nagy robajjal gurultak, porzottak szét a földön... A megfört csontu öreg nem is tudott többet láb-
rakapaszkodni...

Persze, Zuzu messze elröpült, amíg ez megtörtént. De vitte is magával a levegő áramlása, amit a fal ledőlése okozott...

IV.

A levegőben uszva, meglátta Hosszulábu bácsit, meg Hosszulábu nénit, azt a két gólyát, akik a füzes melletti kunyhón fészkelnek. Nosza, rögtön ráakasztotta magát Hosszulábu bácsira és pár pillanat múlva már a fészekben voltak. Éppen el akart repülni a füzesbe, amikor Hosszulábu néni megpillantotta tiszteletreméltó férjének a homlokán Zuzut és hirtelen bekapta:

— Kelep, kelep, adok neked!

De bizony nem tudta lenyelni, mert Zuzu megcsipte a nyelvét és a csőrén lévő két kis lyuk egyikén át nagyfrissen kiugrott. A gólya néni fájdalomban „kelep, kelep“ helyett azt mondta, hogy:

— Bereb, bereb...

Amiért tisztos férje megcsóválta a fejét és azt mondta:

— Mi van veled,

A gólya urnő azonban bosszusan repült ki a fészekből és körülkeringte a füzeset, de persze a piciny Zuzut nem tudta felfedezni.

Az már otthon is volt az oduban, a füzfahasadékában.

IV.

— Hol voltál, kölyök? — ordított rá otthon Szunyog tata. S mivel éppen ő volt a szunyogok közt a suszter (már ott is terjed a „kultura“ gyerekek!...), előkapta a lábsziját, térdei közé csipte Zuzut és kezdte „nadrágotolni“... No, hát ez iszonyu lehetett! Amikor egy kis szunyognak „ropognak az összes csontjai“...

Dehát a gyermek ne legyen engedetlen, csatangoló, még ha — szunyog is...

Ujból lángol a nagyekemezői gázkút.

Egetrázó dőrejjel újból kitört a nagyekemezői gázkút, ezt az érdekes természeti tüne-
ményt ezrével keresik fel az emberek.

Nó de a község sem maradt hátul a leleményességben. Mert csak jegy ellenében lehet idáig eljutni (mit magam is kényszerültem megvenni) mit 2 lejért adnak, természetesen bélyeg nélkül.



A lángoló gázkút.

E látványosságot csak úgy érdemes megtekinteni, ha az ember egésznapra megy ki. De legkiváltkép este szép, ugyanis ekkor az egész környék vörös színben lebeg a föld felett s az ég alatt.

Nagyekemező (Prošten-Mare).

Beküldte:

ifj. Martin Lajos,
öreg cserkész.

A kolozsvári új cimborák látogatása a súlyos beteg Ady Mariska néniénél.

Szeptember 18-án, szombaton, felmentem az „Új Cimborá” szerkesztőségébe, ahol egy darabig nagyon jól eljártunk a kis cimborákkal és a jó művész bácsival. Játék után Marcella néni azt mondta nekünk, hogy a kis cimborák egy részét elviszi magával beteglátogatóba L. Ady Mariska nénihez, a kisebbek, ha kedvük van, mehetnek a művész bácsival és a Poruțiu Felicia mamája vezetése alatt a sétátérre játszani.

Mi örömmel beleegyedtünk a Marcella néni indítványába, a két csoport elindult. Beteglátogatni ment: Hodis Ilike, Blau Éva, Weisz Elza és Lia és Klein Aranka és én.

Mariska néni nem találtuk otthon, mert az orvosnál volt, de rövid idő múlva hazaérkezett. Nagyon szívesen fogadott és örült, hogy meglátogattuk. Én is nagyon örültem, hogy megismerhettem a drága Mariska néni, akinek annyi szép versét olvassuk az „Új Cimborából”.

Egy darabig még játszottunk azután az udvaron. A Mariska néni testvére, Farkas néni megkínált finom szőlővel, s mikor esteledni kezdett, Mariska néninek teljes gyógyulást kívánva elbúcsúztunk és hazamentünk.

Viski Ildikó, IV. g. o. t.

Akik a legrégebben járatják az Új Cimborát.

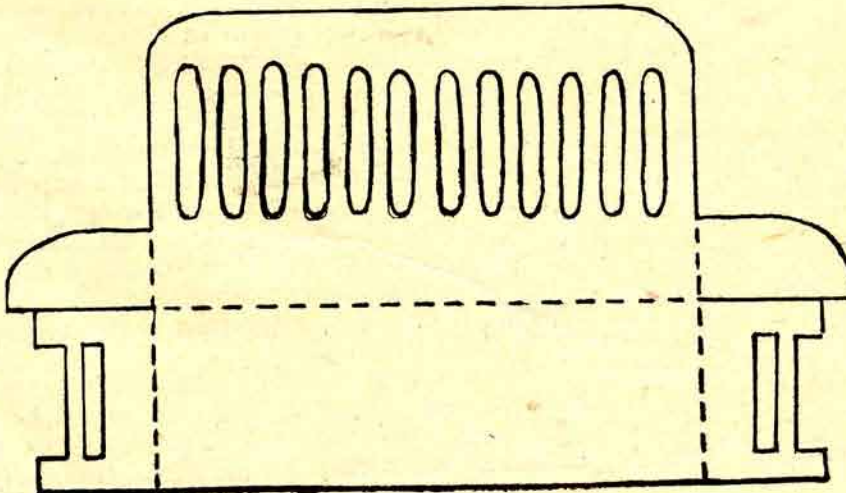
Kedves és meleghangú kis ünnepség keretében avatták fel a szatmári nyári találkozón az Új Cimborá kis veteránjait. Kik az Új Cimborá kis veteránjai? Azok az olvasók, akik 1933 áprilisától, a lap megindulásától járatják az Új Cimborát — vagyis most már ötödik éve. Nagy szó az bizony, hogy akadnak olyan cimborák, akik az ő kis barátjuk, hűséges pajtásuk, az Új Cimborá mellett öt esztendeig, meg még azután is kitartanak. Követésre méltó szép példa. Kik voltak jelen, a nyári nagy találkozón ezek közül a kis veteránok közül? Ideírjuk a nevüket: Fodor Ilonka, IV. g. o. t. és Gabi, IV. el. o. t., Szász Jóska, III. g. o. t., Bartha

Zsiga és Ferenc, Loj Jóska, Bíró Kató, Novák Jancsi, Nagy Gabriella és Ica.

Ezek a hűségük megjutalmazásaképp a szerkesztő néni saját kézalírású fényképét kapták emlékébe.

Kis cimborák, ha ti is olyan hűségesek és kitartók lesztek, mint a szatmári kis cimborák, az ötödik évben titeket is felveszünk az Új Cimborá kis veteránjai közé és ti is megkapjátok azt a szép emléket, amit a szatmári legelső cimborák megkaptak. Akik máris az ötödikéves előfizetők közé tartoznak, azok karácsonyra kapnak majd emléket a szerkesztő nénitől.

Játék is, rajz is.



Nagy örömet szerzett kis olvasóinknak a bababútorok rajza. A legtöbben le is másolták és el is készítették kemény rajzpapírból. Nehány kolozsvári kis cimborá behozta készen megmutatni. Igazán nagyszerűen sikerült. — Most leközljük a kanapé rajzát, hogy az se hiányozzék a szobátokból. Még jön majd ágy és szekrény.

Őszi kirándulás a Hójába.

Annak öröme, hogy a szerkesztő néni szerencsésen visszajött a nyári hosszú távollét után, a kis cimborák kirándulást rendeztek szeptember 12-én a Hójába. A gyönyörű szép napfényes őszeleji napon nagyon jól érezték magukat a gyermekek. Volt mesemondás, játékok, szalonnasütés. És amint a fenti kép mutatja, az angol festőművész bácsi, az Uj Cimborá-nak kedves öreg barátja, felvételt is készített a kirándulásról. Itt alant közöljük a kirándulás beszámolóját is.



Az „Uj Cimborá“ őszi kirándulásának beszámolója.

Az „Uj Cimborá“ őszi kirándulását szeptember 12-re, arra a napsugaras vasárnapra terveztük. Az indulás és a kirándulás sorrendjét már az első napon meghatároztuk. Az „Uj Cimborá“-tól reggel 8 órakor volt az indulás. Én a szüleimmel és még két újdonsült cimborával, Kohn Esztike És Évi-kével külön mentem 9-kor, mivel tőlünk az út rövidebb. Azt hittem, hogy a cimborákat már vígan játszadoxva fogom kint találni, de úgy látszik, mi ügyesebbek voltunk, mert, mikor felérkeztünk a Gaudeamushoz, csak akkor tűntek fel a láthatáron az „Uj Cimborá“ előhírnökei, akik vígan szaladtak hozzánk, élükön Bertus néniel és együtt fogadtuk a mi szokott helyünkön a cimborák vidám csapatát, amely a következőkből állt: Porutiu Felicia, Engelbrecht Mária, Kovács Muci, Harsa Irma, Weisz Irén, Klein Aranka, Kusztos Margit, Bogdán Anus, Balogh Annus és Bözsi, Kovács Károly, Orbán Laci, Friedmann Elza, Gellér Ibi, Marosffy Baba, Arbermann Gabi. — Később jöttek: Dániel Károly, S. Nagy Laci és Ősi és a kedves Guneser Thea. Az idő gyönyörű volt, a legkisebb fűszál is jelezte az őszt, az erdő lombja tarka ruhát öltött; a határon a kukorica megsárgulva zizegett leveleit.

Egy kis pihenő után elfogyasztottuk finom tejszeles kenyereinket és egy kis mesemondás-olvasás-szavalóversenyt rendeztünk, a díjnyerteseknek Marcella néni kis ajándékfüzetet adott. Azután neki a játéknak, csak úgy zengett az erdő a hangoktól. Közben felfedeztünk egy hivatalan vendégsereget. Az egyik nagy fa törzsébe beköltözött Darázs

Darry zümmögő alattvalóival. A délelőtt úgy elrepült, mint egy kis lepke; annyira belemelegedtünk a játékba, tornászásba — az utóbbit Marosffy néni vezetésével végeztük — hogy észre se vetjük, hogy déli idő van. Farkasétvággal ültünk le az ebédhez. — Az ebéd utáni pihenést felhasználtam egy hosszú sétára. A napsugarak átszűrődtek a lombok között. Körülöttem mély esend volt, a szél meg-megrázta az erdő fáinak magas zöld koronáját, mire ezek méltóságteljesen bólgatni kezdtek. Egyszerre csak észrevettem egy kis madárkát, amely leszállt egy nagy fehér gombára, onnan egy száraz ágra repült és ott elkezdett csicseregni. Amint hallgattam, úgy gondoltam, hogy a kis madár a cimborák kis hírnöke, akik hívnak engem újra játszani. — Pihenő után ugyanis a cimborák újra játszani kezdtek a nagyokkal együtt. Megint új vendégek jöttek, felnöttek, akik először külön játszottak, azután összebarátkoztak a gyerekekkel és együtt játszottak. „Tüzet viszek“, „Hátulsó pár“, „Amerikai tolvajlépést“ sorra játszották a sok néni és bácsi, a cimborákkal együtt. Öt óra felé szétoszlott a társaság pihenni és uzsonnázni.

Majd, miután megkoszorúztuk a nap legjobb gyermekeit, még játszottunk egy kicsit, azután előkerült egy muzsikus bácsi, aki addig húzta vén hegedűjén a nótákat, míg a társaság apraja-nagyja táncredperdült és úgy roppták a csárdást, hogy még a vén tölgyek is elmosolyogták magukat.

De a nap hamarabb elálmosodott, mint mi, lebukott a hegyek mögé és így mi is elindultunk, hogy otthon tovább folytassuk ál-munkban ezt a szép kirándulást. *Hodis Ily.*

MARCELLA NÉNI PÓSTÁJA

Levélíró kis cimborák, ügyeljete a levél-írásnál. 1. a rendes, tiszta külalakra, 2. a fogalmazásra, 3. a helyesírásra. Lehetőleg mindig *tintával* írjatok, mivel a ceruzás írás idővel elmosódik, olvashatatlaná válik. Már pedig az Uj Cimborá-nak az a szándéka, hogy megőrizze a ti leveleiteket. S így nem lehetetlen, hogy nagymama vagy nagyapa korotokban fogjátok viszontlátni a mostani gyermekkorban írt leveleket.

Vince Sándor. A küldött levél megerkezett, úgyszintén a „szürke veréb“ levele is a fényképpel együtt. Így legalább megismertük a legújabb kis cimboráinkat is. Remélem, életben is olyan ügyesek, helyesek, amint a képen látszanak. Az új toborzott kis cimborának is megindítottuk a lapot. Szíves üdvözlét. *Landné Ady Mária.* A levél a küldött kéziratral kezeimhez jutott. Érdekes, jól felépített munka a „Nagyravágyó pásztor fiú“ — amint hely kerül reá — sorra is kerül.

Gr. Bethlen Ilke IV. el. ot. és Miklóská. Amikor a legutóbbi rajzaitokat küldtéték, egy otthon maradt véletlenül, s most külditek azt is. Azonkívül külditek a bemutatkozó levelet is fényképpel együtt. Örvendek, hogy most már nemcsak levélből, de fényképről is ismerem az én szorgalmas kis rajzolóimat. A legutóbbi törpés képet ügyesen rajzoltad meg Ilke. Nyulak, gombák, még őz is van a képen. Csak egyet sajnáltam: hogy azt a sok fát, mind *kivágtad az erdőből.* Bizonytalán azért, hogy jobban lássam a törpe házikóját. Még szerencse, hogy őt fát benne hagytál az erdőben. Különben a mókus nem tudott volna hova elrejtőzni. Ha szeretsz rajzolni, rajzolgass csak tovább, én minden rajzodat érdeklődéssel várom. — *Balogh Anti és Bözsike.* Nem voltatok ott a nyári kiránduláson. Kérdezgették is a többiek, hogy ti miért nem jöttetek? Látom az Uj Cimborá-hoz a régi hűséggel ragaszkodtok. A megfejtést is újra beküldtéték. A rovatvezető be is osztotta a sorsolandók közé. — *Both Jenő IV. el. ot.* Már a IV-ik osztályba iratkoztál be. Eddig nem volt bátorságod a levelezők közé lépni, de most végre, mégis csak írtál. Küldöd mindjárt a megfejtést is. — *Gálffy Gábor III. el. ot.* A rejtvényfejtés jutalmául egy szép könyvet kaptál, még pedig Jan Walsky: Meséből valóság c. könyvet. Megérkezett-e? — Triái-i vasárnapi iskolások Bucuresti. A szép levélre még a vizsga után válaszoltam nektek. Megkaptátok-e? Ajándék is ment a válasszal.

Ónody Rózsa. Levelét megkaptam, vele együtt a kéziratokat. Csak azt nem tudom, hogy a mellékelt kézimunka mily célból s kinek lett küldve.

Józsa Jancsika I. el. ot. Nagyon vártam a leveledet s a nagy újságot, amelyről írni fogsz. De nem írtál kis legény! A takarékosági perselyedben szépen gyűl a pénzceskéd. Már 301 lej gyűlt össze. Az 1 lej a kamat. Eddig csak 200 lej volt, mégis adtak rá kamatot. Most, hogy 301-re emelkedett, bizonytalán jóval többet adnak rá. No majd megírjuk, hogy mennyi kamatot kaptál évvégén. Ebből látható, hogy jó dolog az, ha valaki nem költi el minden pénzét, hanem beteszi a takarékpénztárba, ahol nemcsak hogy megőrzik a pénzt, de még egy kis kamatot is adnak neki. — *Vigh Paula (6 éves).* A hójai kiránduláson ismerked meg és szeretted meg az új cimborákat. Mindjárt meg is kérted szüleidet, hogy rendeljék meg neked ezt a kis újságot. Isten hozott közénk kis cimborá! Kívánjuk neked, hogy még sok-sok évig szerezzon örömet ez a kis lap. — *Csikszeredei „Zizi“ szereplők.* A Csiki Lapok-ból is olvastam, hogy milyen szépen írtak az újságíró bácsik az előadásokról. Mondhatom, büszke vagyok rátok székely fiúk, székely lányok, hogy így megállottátok a helye-teket. Egy kis arany szívet küldtünk mindnyájatoknak az előadás emlékéül. Megkaptátok-e? Azonkívül azok a szereplők, akik eddig még nem voltak új cimborák, kaptak egy ajándék-számot is az Uj Cimborá-ból. No, majd írjátok meg, tetszett-e nektek ez a kis újság? — *Weress Bandika.* Milyen szomorú hírt hallottam rólad Bandikám, a járványkórházban fekszel skarlátban. Oh, óh ez a csúf betegség! No de remélem, mire e sorokat kapod, már újra egészséges leszel. — *Zawada Karcsi Tg-Mures.* Nagyon régen nem hallottam már rólad semmit. Hányadik osztályba léptél? Kíváncsi vagyok a nyári beszámolódra is. Ha írsz, írd meg azt is, hogy van-e rokonságotok Lengyelországban? Egy Zawada János nevű bácsi Varsóbói érdeklődött a családodotok iránt. — *Gálffy Gábor.* Nyári beszámolód elküldted. Nagyon helyesen, nem eresztetted hosszú lére, de, ami lényeges és fontos, az benne van abban a pár sorban is. Nem is kell sohasem elnyújtani az írivalókat kis cimborák. Legyen ez a jelszavatok: Csak a lényeg! Azt is okosan és velősen! — *Turdeán Klári V. el. ot.* Megfejtésed átadtam a rovatvezető bácsinak. — *Harcsa Irmuska IV. ot.* A szeptember 20-i rejtvényt legelsőnek hoztad be. Nagy volt az örömed, hogy amint Engelbrecht Máriaival az utcán sétáltatok, ösztetálálkoztatok a kedves öreg művész bácsival, aki barátságosan elbeszélgetett veletek. — *Pataki Béla I. g. ot.* A jó Isten megsegített, hogy az idén már a gimnáziumba léphettél. Remélem, épp úgy megállod a helyed ezután is a tanulásban, mint eddig. A rejtvényfejtést a rovatvezető vette át. A beígért toborzást várjuk!

Búcsú.Irtá: **Móráné Össz Rózsa.**

Elment már a fecske madár,
Üresen maradt a határ,
Szívünkbe is üresség szállt,
Isten veled fecske madár!

Majd ha újra zöld lesz minden,
Kék ibolya nyílik itten,
Zöldben áll újra a határ,
Jöjj vissza majd fecske madár!

**Az ész.**

(Mese.)

„Nékünk saját szárnyunk vagyunk”,
gágogott egy liba.

„S hogy az ember, az eszével, mégis min-
ket túlszárnyaljon, biz' ez liba-hiba!”

dr. Herman Lipót

Tréfás mondóka.

Mondjad gyorsan:

Két kurta, kövi-kyó kova-kövön kúsz,
Mit tíz-húsz hízott hiúz híz.

F. Z. bácsi.

Gyermekelőadásokra ruhák diszítéséhez gumirozott aranyflitter s aranyfüzerek kaphatók Albisy kézimunkaüzletében Cluj, Calea Marechal Foch 10. Ezeknek a gumirozott arany flittereknek az az előnyük, hogy nem kell varrni a ruhára, hanem egyszerűen csak ráragasztani.

FEJTÖRŐ**Befüretvények.**1. Beküldte: *Halmay Zoltán*, Szombathely.

K E D D I
Y
M

2. Beküldte: *Gálffy Gáborka* IV. el o. tan. Erdőszentgyörgy-Sângeorgiul de Pădure.

A i

szülött

Megfejtési határidő: 1937. október 15. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

Bartunek Titi mozdulatművészeti és tánc-tanárnő Cluj, Str. Marechal Foch 10. sz. alatt, a II. emeleti nagyteremben, szeptembertől kezdődőleg, megkezdte tanítását. Testformáló, gyógytorna-tanfolyamokat tart gyermekek számára is, orvosi felügyelet mellett. Csoportos és külön órák megbeszélés szerint.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „*Studium*” könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Keckeméti-u. 8. sz., az Uj Cimborá számlájára szíveskedjenek befizetni Uj előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
TELEKY DEZSŐ, SIMON SÁNDOR
és **KORMOS JENŐ.**

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a **Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.**